Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo vijeće)

22. ožujka 2018.*

„Javna služba – Dužnosnici – Poziv na iskaz interesa – Glavni tajnik ureda Europskog ombudsmana – Mišljenje savjetodavnog odbora – Neuzimanje u obzir tog mišljenja – Povreda postupka odabira – Očite pogreške u ocjeni – Jednako postupanje – Načelo dobre uprave – Odgovornost”

U predmetu T-581/16,

Costas Popotas, dužnosnik Suda Europske unije, sa stalnom adresom u Luxembourgu (Luksemburg), kojeg zastupaju V. Christianos i S. Paliou, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europskog ombudsmana, kojeg zastupaju L. Papadias, P. Dyrberg i A. Antoniadis, u svojstvu agenata, uz asistenciju A. Durona, odvjetnika,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 270. UFEU-a, s jedne strane, za poništenje odluke o imenovanju kandidatkinje G. na mjesto glavnog tajnika ureda Ombudsmana, odluke Ombudsmana od 9. studenoga 2015. o odbijanju žalbi koje je tužitelj podnio protiv navedene odluke i odluke Ombudsmana da tužitelja ne pozove na razgovor te, s druge strane, za naknadu štete koju je tužitelj navodno pretrpio zbog tih odluka,

OPĆI SUD (osmo vijeće),

u sastavu: A. M. Collins, predsjednik, M. Kancheva i R. Barents (izvjestitelj), suci,

tajnik: S. Spyropoulos, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 21. rujna 2017.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: grčki

Presudu

I. Pravni okvir

1 Na temelju članka 27. prvog stavka Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik):

„Zapošljavanje se provodi kako bi institucija dobila najsposobnije, najučinkovitije i najčasnije dužnosnike koji se odabiru na najširoj mogućoj zemljopisnoj osnovi među državljanima država članica Unije.”

2 Europski ombudsman 19. veljače 2015. objavio je poziv na iskaz interesa radi zapošljavanja glavnog tajnika razreda AD 15/16 u uredu Ombudsmana (OMB/2/2015) (u daljnjem tekstu: PNI).

3 Kriteriji odabira, navedeni u točki 6. PNI-ja su sljedeći:

– „[i]skustvo u suradnji s institucijom, tijelom, agencijom ili uredom EU-a ili rad u okviru navedenog ili suradnja s uredom nacionalnog ombudsmana ili nekim drugim odgovarajućim tijelom ili rad u okviru navedenog;

– dobro poznavanje europskih poslova, institucija i zakonodavstva;

– značajno iskustvo i dokazani uspjeh u radu kao rukovodeći kadar u području usporedivom s aktivnostima ureda;

– dobro razumijevanje Ombudsmanove uloge u okviru javne uprave;

– dokazano iskustvo u provedbi strateških promjena;

– poznavanje upravljanja proračunom i njegova planiranja;

– poznavanje modernih strategija i postupanja u području ljudskih resursa;

– poznavanje modernih strategija i postupanja u području informacijskih tehnologija;

– izvrsne sposobnosti motiviranja, komunikacijske sposobnosti i sposobnosti suradnje s drugima (*networking*);

– duboka predanost EU-u koji sluša građane;

– duboka predanost Ombudsmanovoj viziji i strategiji;

– sposobnost učinkovitog komuniciranja na engleskom i francuskom jeziku nužna je iz praktičnih razloga. Poznavanje drugih službenih jezika Unije je prednost.”

4 Točka 7. PNI-ja, naslovljena „Postupak odabira”, propisuje:

„Svi kandidati zaprimit će potvrdu primitka. Savjetodavni odbor pomagat će tijelu za imenovanje i pregledati prijave uz potporu odjela ‚Osoblje, administracija i proračun’. Taj će odbor predložiti popis kandidata koji će biti pozvani na razgovor. Savjetodavni odbor može predložiti ograničavanje broja kandidata koje se može pozvati na razgovor.

Ombudsman može odlučiti pozvati na razgovor samo određene kandidate s popisa koji je predložio savjetodavni odbor. Svi kandidati bit će obaviješteni o rezultatu postupka odabira.”

5 Rok za primanje prijava, prema točki 8. PNI-ja, bio je određen na 22. ožujka 2015. u 12 sati.

6 Nadalje, točka 8. PNI-ja predviđa da prijave moraju sadržavati:

„(a) ispunjen obrazac prijave, prethodno učitan s Ombudsmanove internetske stranice […]

(b) dopis na engleskom jeziku kojim se obrazlaže kandidatova motivacija i razlozi zbog kojih kandidat smatra da posjeduje potrebne kvalifikacije, znanja, vještine i sposobnosti;

(c) primjerak kandidatova životopisa;

(d) primjerak službenog dokumenta kojim se dokazuje kandidatovo državljanstvo;

(e) presliku diploma (nije nužno dostaviti ovjeren prijevod, ali će se cijeniti dostava prijevoda na francuski ili engleski jezik);

(f) dokaze kandidatova profesionalnog iskustva u kojima su jasno navedeni datumi početka i kraja i točna narav poduzetih aktivnosti, na temelju kojih se može utvrditi raspolaže li kandidat potrebnim kvalifikacijama i znanjima, kako su utvrđeni u poglavlju ‚kriteriji odabira’;

(g) kandidati također moraju dostaviti izjavu i, ako je moguće, dokaz o znanju jezikâ;

(h) za dužnosnike iz ostalih institucija EU-a primjerak triju zadnjih izvješća o ocjeni (ako su dostupna);

(i) valjanu adresu elektroničke pošte kojom će se ured Ombudsmana koristiti za buduću komunikaciju.

Originalne verzije navedenih popratnih dokumenata iz točaka (d), (e), (f), (g) i (h) mogu se zatražiti naknadno u svrhu provjere.

Nepotpune prijave odnosno one podnesene (djelomično ili u cijelosti) nakon isteka roka za podnošenje neće se uzeti u obzir.”

II. Okolnosti spora

7 Ombudsman je 19. ožujka 2015. objavio popis članova savjetodavnog odbora za postupak odabira OMB/2/2015, koji se sastojao od sljedećih članova: A., D., S. i H. Osim toga, za ispomoć tom odboru određeni su promatrač i tajnik.

8 Tužitelj Costas Popotas 20. ožujka 2015. elektroničkom poštom dostavio je cjelovitu dokumentaciju koja se odnosi na njegovu prijavu za radno mjesto glavnog tajnika, navodeći pritom kako je njegovo izvješće o ocjeni za godinu 2014. pred dovršetkom.

9 Elektroničkom poštom od 24. ožujka 2015. Ombudsman je potvrdio primitak tužiteljeve prijave.

10 Tužitelj je 27. ožujka 2015. dostavio svoje posljednje izvješće o ocjeni, izrađeno istog dana, koje se odnosi na 2014., dodajući da, iako je izvješće o ocjeni dostavljeno nakon zadanog roka, ipak očekuje da će biti stavljeno na raspolaganje savjetodavnom odboru.

11 Savjetodavni odbor 9. travnja 2015. uputio je Ombudsmanu elektroničku poštu kojom ga je izvijestio da je dovršio ocjenu svih podnesenih prijava. Osim toga, izradio je popis od dvanaestero kandidata posloženih abecednim redom za koje preporučuje da ih se pozove na razgovor s Ombudsmanom. Na tom se popisu tužitelj nalazio na jedanaestom, a kandidatkinja G. na sedmom mjestu.

12 Ombudsman je istog dana elektroničkom poštom obavijestio promatrača savjetodavnog odbora da je odlučio na razgovor pozvati samo osmero od dvanaestero kandidata koje je odbor predložio, među kojima i kandidatkinju G., isključujući time tužitelja iz navedenog razgovora.

13 Voditelj odjela „Osoblje, uprava i proračun” 10. travnja 2015. elektroničkom poštom obavijestio je tužitelja da je savjetodavni odbor, unatoč njegovim značajnim zaslugama, odlučio ne preporučiti njegovu prijavu za razgovor. Također je navedeno da, u slučaju neslaganja s navedenom odlukom, tužitelj može do 17. travnja 2015. podnijeti obrazloženi zahtjev za njezino ponovno razmatranje.

14 Razgovori s osmero kandidata koje je odabrao Ombudsman održani su 17. travnja 2015., a s troje od njih 22. travnja 2015. održan je novi razgovor.

15 Tužitelj je 8. svibnja 2015. uvidom u internetsku stranicu časopisa *Politico* saznao da je kandidatkinja G. imenovana glavnom tajnicom Ombudsmana. Isti je podatak 4. svibnja 2015. priopćen savjetodavnom odboru.

16 Tužitelj je 18. svibnja 2015. podnio Ombudsmanu zahtjev za pristup administrativnim dokumentima koji se odnose na postupak OMB/2/2015, posebno zapisnicima savjetodavnog odbora imenovanog kako bi pomagao tijelu za imenovanje (u daljnjem tekstu: TZI) i prijedlogu koji podliježe ocjeni potonjeg.

17 Ombudsman je 26. svibnja 2015. obavijestio tužitelja da savjetodavni odbor „nije izradio zapisnik sa svojeg sastanka, tako da nije moguće razmatrati/ispitivati mogući javni pristup takvom dokumentu”. Osim toga, kad je riječ o tužiteljevu zahtjevu za pristup prijedlogu koji podliježe TZI-jevoj ocjeni, Ombudsman je naznačio da „savjetodavni odbor, međutim, nije podnio poseban dokument koji bi sadržavao takav prijedlog, nego je o svojim ocjenama administrativno obavijestio Ombudsmana putem relevantnih dijelova navedene obavijesti od 13. svibnja 2015.”.

18 Ombudsman je 3. lipnja 2015. tužitelju, povodom njegova zahtjeva za pristup određenim dokumentima, dostavio obavijest od 13. svibnja 2015. koja se odnosi na postupak odabira OMB/2/2015 za zapošljavanje glavnog tajnika. U toj se obavijesti, koju je 13. svibnja 2015. sastavio voditelj odjela „Osoblje, administracija i proračun” i potvrdio Ombudsman, sažima tijek postupka odabira od objave PNI-ja do odluke da se radno mjesto ponudi kandidatkinji G. Ta obavijest sadržava tri priloga: prvi se odnosi na prihvatljivost kandidata, drugi na ocjene koje je savjetodavni odbor dao prihvatljivim kandidatima, dok se treći odnosi na ocjene koje je savjetodavni odbor dodijelio osmero kandidata koji su sudjelovali u prvom krugu razgovora.

19 Tužitelj je 4. lipnja 2015. zatražio od Ombudsmana da otkrije broj njegove prijave u prilogu 2. obavijesti od 13. svibnja 2015.

20 Ombudsmanove službe 9. lipnja 2015. obavijestile su tužitelja da je broj njegove prijave 51.

21 Tužitelj je 10. lipnja 2015. zatražio od Ombudsmana pristup sljedećim dokumentima:

– „preslike [životopisâ] kandidata br. 3, 7 i 47 (anonimizirane, ako je potrebno) i kandidatkinje G.;

– kriteriji za pozivanje kandidata na razgovor, kako su navedeni u prilogu 3. Ombudsmanovoj obavijesti od 13. svibnja 2015. […];

– preslike svih dopisa i elektroničke pošte (anonimizirane, ako je potrebno) upućenih kandidatima br. 7 i 47 od 10. travnja.”

22 Tužitelj je 11. lipnja 2015. naveo Ombudsmanu da smatra da ocjene koje su mu dodijeljene nisu bile u skladu s podnesenom dokumentacijom.

23 Tužitelj je stoga zatražio da mu „savjetodavni odbor dostavi dodatna obrazloženja što se tiče:

– podrednih kriterija koji su primijenjeni radi ocjene elemenata A, G i H priloga 2., posebno razloge na temelju kojih su određenim kandidatima dodijeljene najviše moguće ocjene;

– elemente u njegovu spisu na temelju kojih mu nije dodijeljen najveći broj bodova za element A;

– razloge zbog kojih, s obzirom na njegovu gotovo stalnu uključenost u pitanja upravljanja osobljem, osobito na međuinstitucijskom planu, odbor nije smatrao primjerenim dodijeliti mu najviši broj bodova, odnosno više od 3,50 za element G;

– kriterije koji su primijenjeni na njegov spis na kojima su utemeljene osobito niske ocjene elementa H, s obzirom na to da je njime odboru pojašnjeno kakva on posebna informatička znanja ima koja stalno primjenjuje u obavljanju svojih djelatnosti, njegovo vrhunsko obrazovanje i publikacije u tom području te sudjelovanje u udrugama svjetskog ugleda u tom području.”

24 Tužitelj dodaje i da je Ombudsmanovu upisniku paralelno podnio zahtjev INC2015-005124 za pristup dokumentima.

25 Dopisom od 17. lipnja 2015., koji je tužitelju elektroničkom poštom dostavljen 18. lipnja 2015., Ombudsman mu je, odgovarajući na njegov zahtjev od 10. lipnja 2015., dostavio životopis kandidatkinje G., navodeći kako mu životopise ostalih kandidata ne može dostaviti zbog prava vezanih uz zaštitu osobnih podataka. Osim toga, sukladno njegovu zahtjevu, dostavljena mu je i preslika prepiske s kandidatima br. 7 i 47.

26 U odgovoru na tužiteljevu elektroničku poštu od 11. lipnja 2015. ured Ombudsmana 26. lipnja 2015. naveo je da se njegov zahtjev obrađuje i da će biti obaviješten u najkraćem mogućem roku.

27 Tužitelj je obavijestio Ombudsmana da načelno očekuje odgovor do 10. srpnja 2015.

28 Tužitelj je 10. srpnja 2015., opreza radi, podnio žalbu na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika. Tužitelj smatra, s jedne strane, da je postupak obilježen nedostacima i nedosljednostima koji navode na zaključak o zlouporabi postupka – osobito zbog činjenice da nije bio pozvan na usmeni razgovor, za razliku od kandidata br. 47, koji je, kao i on, razvrstan na deveto mjesto, a da se to ne može opravdati nikakvim objektivnim razlogom – i, s druge strane, da su počinjene pogreške u ocjeni njegovih kvalifikacija koje se odnose na elemente „G Poznavanje modernih strategija i postupanja u području ljudskih resursa” i „H Poznavanje modernih strategija i postupanja u području informacijskih tehnologija”, s obzirom na dokaze koje je pružio prilikom svoje prijave i životopis koji je priložio. Posljedično, zatražio je od TZI-ja da poništi faze postupka odabira koje su uslijedile nakon obavijesti od 13. svibnja 2015., osobito imenovanje kandidatkinje G. na radno mjesto glavnog tajnika ureda Ombudsmana, te da mu naknadi imovinsku i neimovinsku štetu koju je pretrpio.

29 Ured Ombudsmana 17. srpnja 2015. potvrdio je primitak te žalbe.

30 Tužitelj je 21. rujna 2015. zatražio presliku odluke o imenovanju kandidatkinje G., koja mu je elektroničkom poštom dostavljena 5. listopada 2015.

31 Tužitelj je 14. listopada 2015. podnio drugu žalbu na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika, u kojoj je ostao pri prigovorima iznesenima u svojoj prvoj žalbi (vidjeti točku 28. ove presude). Dodao je, međutim, s jedne strane, da su za konačno odabranog kandidata uzeti u obzir elementi ocjene koji nisu predviđeni te da je time povrijeđeno načelo jednakog postupanja i, s druge strane, da postupak odabira općenito nije odgovarao standardima dobre uprave kojima se mora ravnati jedna institucija kao što je to Ombudsman. Posljedično je zatražio poništenje faza postupka odabira koje su uslijedile nakon obavijesti od 13. svibnja 2015., osobito imenovanje kandidatkinje G. na radno mjesto glavnog tajnika ureda Ombudsmana do kojeg je došlo na temelju odluke Ombudsmana od 16. srpnja 2015. Osim toga, ostao je pri zahtjevu za naknadu imovinske i neimovinske štete koju je pretrpio.

32 Odlukom od 9. studenoga 2015. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) Ombudsman je obavijestio tužitelja da su njegove žalbe od 10. srpnja i 14. listopada 2015. odbijene.

III. Postupak i tužbeni zahtjev stranaka

33 Tužitelj je pokrenuo ovaj postupak tužbom podnesenom tajništvu Službeničkog suda 17. veljače 2016.

34 Ombudsman je tajništvu Službeničkog suda podnio odgovor na tužbu 26. lipnja 2016.

35 Primjenom članka 3. Uredbe (EU, Euratom) 2016/1192 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. srpnja 2016. o prijenosu na Opći sud nadležnosti za odlučivanje u prvom stupnju o sporovima između Europske unije i njezinih službenika (SL 2016., L 200, str. 137.), ovaj je predmet prenesen na Opći sud u stanju u kojem se nalazio 31. kolovoza 2016. Predmet je zaprimljen pod brojem T-581/16 te je dodijeljen osmom vijeću.

36 Tužitelj je tajništvu Općeg suda podnio repliku 3. siječnja 2017., a Ombudsman je podnio odgovor na repliku 16. ožujka 2017.

37 Zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 7. travnja 2017. tužitelj je na temelju članka 85. stavka 4. Poslovnika Općeg suda zatražio od Općeg suda da naloži izdvajanje priloga D 1 iz spisa i da ne uzme u obzir Ombudsmanove argumente koji se odnose na taj prilog.

38 Na prijedlog suca izvjestitelja, Opći sud (osmo vijeće) odlučio je otvoriti usmeni dio postupka te je u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih u članku 89. Poslovnika Općeg suda postavio tužitelju pitanje u pisanom obliku, na koje je on odgovorio u zadanom roku.

39 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku kojom je Ombudsman odbio njegove upravne žalbe;

– poništi odluku od 10. travnja 2015. kojom je tužitelju odbijeno sudjelovanje u razgovoru i odluku od 16. srpnja 2015. o imenovanju kandidatkinje G. na mjesto glavnog tajnika u uredu Ombudsmana;

– naloži Ombudsmanu da mu plati iznos od 112 472,64 eura na ime naknade imovinske štete koju je pretrpio;

– naloži Ombudsmanu da mu plati iznos od 30 000 eura na ime naknade neimovinske štete koju je pretrpio;

– naloži Ombudsmanu snošenje svih troškova.

40 Ombudsman od Općeg suda zahtijeva da:

– odbaci tužbu kao djelomično nedopuštenu;

– odbije tužbeni zahtjev u cijelosti;

– naloži tužitelju snošenje troškova ovog postupka.

41 Tijekom rasprave tužitelj je dao preliminarnu izjavu kojom je naveo kako namjerava ograničiti iznos svojeg zahtjeva koji se odnosi na novčanu štetu i kako više ne zahtijeva isplatu iznosa od 112 472,64 eura. Pojasnio je da se novčana šteta za koju tvrdi da ju je pretrpio odnosi na gubitak prilike, tako da od sada od Općeg suda zahtijeva da utvrdi paušalni iznos *ex aequo et bono*, što je Opći sud primio na znanje u zapisniku s rasprave.

IV. Pravo

A Dopuštenost

42 Ne ističući formalno poseban prigovor nedopuštenosti, Ombudsman ističe više zapreka vođenju postupka u odnosu na određene tužbene razloge koje je istaknuo tužitelj.

43 Kao prvo, Ombudsman tvrdi da nije poštovano pravilo o podudarnosti koje zahtijeva da je tužbeni razlog istaknut pred sudom Unije već bio istaknut u predsudskom postupku. Tako su prigovori, s jedne strane, protiv informacija pruženih u obavijesti od 13. svibnja 2015., dostavljenoj tužitelju 3. lipnja 2015., i, s druge strane, protiv životopisa kandidatkinje G., dostavljenog tužitelju 18. lipnja 2015., već trebali biti izneseni u navedenom postupku. Prema Ombudsmanu, prigovori koji su mogli biti uobličeni prije podnošenja ove tužbe stoga su nedopušteni.

44 U tom pogledu valja podsjetiti na to da članak 91. stavak 2. Pravilnika o osoblju određuje da je tužba pred Sudom Europske unije dopuštena samo ako je TZI-ju prethodno podnesena žalba.

45 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, pravilo o podudarnosti između žalbe u smislu članka 91. stavka 2. Pravilnika o osoblju i tužbe koja je slijedi zahtijeva, pod prijetnjom nedopuštenosti, da je tužbeni razlog istaknut pred sudom Unije već bio istaknut u predsudskom postupku, tako da je TZI mogao saznati za pritužbe koje osoba u pitanju ima protiv osporavane odluke (vidjeti presudu od 25. listopada 2013., Komisija/Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, t. 71. i navedenu sudsku praksu).

46 To pravilo opravdava se samim ciljem predsudskog postupka, čija je svrha omogućiti mirno rješavanje spora koji nastaje između dužnosnika i uprave (vidjeti presudu od 25. listopada 2013., Komisija/Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, t. 72. navedenu sudsku praksu).

47 Slijedi da, kao što to proizlazi iz ustaljene sudske prakse, zahtjevi predloženi sudu Unije u tužbama dužnosnikâ mogu sadržavati samo one prigovore koji imaju iste pravne osnove kao i prigovori iz žalbi, pri čemu se ti prigovori pred sudom Unije mogu proširiti isticanjem pravnih razloga i argumenata koji nisu nužno navedeni u žalbi, ali su s njome usko povezani (vidjeti presudu od 25. listopada 2013., Komisija/Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, t. 73. i navedenu sudsku praksu).

48 Ombudsman, kao prvo, ističe nedopuštenost jednog dijela prvog tužbenog razloga, koji se temelji, kao što je to naveo tužitelj na raspravi u odgovoru na pitanje koje mu je u tom smislu postavio Opći sud, na povredi postupka odabira. Stoga, prema Ombudsmanu, tužitelj ne može više dovesti u pitanje činjenicu da su kandidati tijekom faze postupka koja prethodi razgovorima bili ocjenjivani na temelju

određenih kriterija odabira, da su bila dva kruga razgovora i da je radi ocjene razgovora primijenjeno šest kriterija koji se temelje na čimbenicima ponderiranja te da jezične sposobnosti kandidata nisu ocjenjivane u skladu s PNI-om. Ombudsman također tvrdi da je tužitelj u samom trenutku podnošenja svoje prve žalbe savršeno poznavao sljedeće elemente:

– „da je tijekom faze koja prethodi razgovorima bilo primijenjeno osam kriterija odabira;

– da je [tužitelj] ocijenjen s obzirom na te kriterije;

– da je evaluacija dovela do toga [da je tužitelj] isključen iz sljedećih faza postupka odabira;

– da su bila dva kruga razgovora;

– da je bilo šest kriterija evaluacije razgovora;

– da su tijekom faze koja je prethodila razgovorima i tijekom faze razgovora primijenjeni čimbenici ponderiranja;

– da su jezične sposobnosti bile ocjenjivane tijekom faze razgovora i

– da su jezici kandidata odabranog za to radno mjesto bili engleski, francuski i njemački.”

49 U tom pogledu treba istaknuti da je tužitelj u okviru svoje prve žalbe naveo da je postupak obilježen nedostacima i nedosljednostima koji nude indicije da nije poštovan postupak odabira, pozivajući se primjera radi na činjenicu da nije bio pozvan na usmeni razgovor, za razliku od kandidata br. 47 koji je jednako razvrstan. Tužitelj je u okviru svoje druge žalbe dodao da su za konačno odabranog kandidata uzeti u obzir nepredviđeni elementi ocjene te da je time povrijeđeno načelo jednakog postupanja.

50 Treba zaključiti da nedostaci i nedosljednosti koje ističe tužitelj točno i nužno uključuju sve prigovore koje je on istaknuo u okviru svojeg prvog tužbenog razloga, a koji se svi odnose na povredu postupka odabira i na koje je podsjetio Ombudsman (vidjeti točku 48. ove presude). Slijedi da su ti prigovori, čak i ako nisu doslovno navedeni u prvoj tužiteljevoj žalbi, povezani s prigovorima koji se odnose na povredu postupka odabira i stoga nisu, kao što to tvrdi Ombudsman, „tužbeni podrazlozi”, nego argumenti u potporu već istaknutom tužbenom razlogu.

51 Slijedi da prvu zapreku vođenju postupka treba odbiti.

52 Ombudsman, kao drugo, ističe nedopuštenost „tužbenog podrazloga” prema kojem je kriterijima odabira dodijelio čimbenike ponderiranja koji nisu bili predviđeni PNI-om.

53 Treba još jednom utvrditi da taj prigovor nesporno pripada u tužbeni razlog koji se temelji na povredi postupka odabira, u dijelu u kojem se Ombudsmanu prigovara da nije poštovao kriterije odabira koje je sam utvrdio. Stoga ga se ne može kvalificirati kao „tužbeni podrazlog” jer se ta kvalifikacija čini osobito neprikladnom.

54 Slijedi da drugu zapreku vođenju postupka također treba odbiti.

55 Ombudsman, kao treće, ističe nedopuštenost prigovora o uzimanju u obzir kriterija koji se odnosi na „ukupan dojam”, čak i ako je tužitelj taj prigovor mogao istaknuti u okviru svoje žalbe, s obzirom na to da je za postojanje tog kriterija znao od 3. lipnja 2015.

56 Tužitelj, naime, tvrdi da je „ukupan dojam” kriterij koji se nije nalazio u PNI-ju.

57 Međutim, treba istaknuti da je u drugoj žalbi od 14. listopada 2015. tužitelj s više preciznosti prigovorio Ombudsmanu da je u obzir uzeo elemente ocjenjivanja koji nisu bili predviđeni. Slijedi da je, prigovarajući Ombudsmanu da je u obzir uzeo kriterij koji se odnosi na „ukupan dojam”, tužitelj samo razradio žalbeni razlog koji je već naveo u okviru svoje druge žalbe. Ombudsman stoga očito pogrešno tvrdi da taj prigovor nije bio istaknut u okviru predsudskog postupka.

58 Tu treću zapreku vođenju postupka treba odbiti.

59 Kao drugo, kada je riječ o prigovorima protiv navodnih pogrešaka počinjenih tijekom kasnijih faza postupka odabira koje se nisu odnosile na tužiteljev slučaj, treba zaključiti da ti prigovori nisu nedopušteni, kao što to tvrdi Ombudsman, nego eventualno bespredmetni, slijedom čega će biti ispitani u okviru ispitivanja merituma žalbenih razloga.

60 Kao treće, Ombudsman ističe zapreku vođenju postupka zbog toga što tužitelj, iako je imao mogućnost podnijeti savjetodavnom odboru i Ombudsmanu obrazloženi zahtjev prije 17. travnja 2015., kako bi oni ponovno razmotrili njegovu prijavu, i da je o tome bio izričito obaviješten, to nije učinio, unatoč tomu što je to bilo u njegovu legitimnom interesu. Smatra da to ponovno razmatranje ne bi bilo bespredmetno, s obzirom na to da su se drugi kandidati na njega pozvali, iako su negativne odluke u odnosu na njih bile potvrđene.

61 U tom pogledu treba podsjetiti na to da je tužitelj elektroničkom poštom od 10. travnja 2015. bio obaviješten o činjenici da ga savjetodavni odbor nije preporučio za razgovor.

62 Točno je da je savjetodavni odbor dodao da, u slučaju neslaganja s navedenom odlukom, tužitelj može prije 17. travnja 2015. podnijeti obrazloženi zahtjev za ponovno razmatranje svoje prijave.

63 Prema sudskoj praksi, ako kandidat čiji je zahtjev za primanje na natječaj Unije odbijen zahtijeva ponovno razmatranje te odluke na temelju precizne odredbe koja obvezuje upravu, odluka povjerenstva donesena nakon ponovnog razmatranja jest akt kojim je osoba oštećena u smislu članka 90. stavka 2. odnosno, ovisno o slučaju, članka 91. stavka 1. Pravilnika o osoblju. Također, upravo od odluke donesene nakon ponovnog razmatranja počinju teći rokovi za žalbu i tužbu a da nije potrebno provjeravati može li se u takvoj situaciji navedena odluka eventualno smatrati isključivo potvrđujućim aktom (presude od 23. siječnja 2002., Gonçalves/Parlament, T-386/00, EU:T:2002:12, t. 39. i od 7. lipnja 2005., Cavallaro/Komisija, T-375/02, EU:T:2005:199, t. 58.).

64 Međutim, ta mogućnost zahtijevanja ponovnog razmatranja odluke o odbijanju kandidature ne može se tumačiti na način da bi tužba protiv odluke o odbijanju žalbe bila nedopuštena zbog nepostojanja prethodnog zahtjeva za ponovno razmatranje. Naime, prethodni zahtjev za ponovno razmatranje nikako ne predstavlja uvjet dopuštenosti tužbe, kao što to, uostalom, proizlazi iz samog teksta elektroničke pošte od 10. travnja 2015., u kojoj je izričito navedeno da tužitelj može podnijeti obrazloženi zahtjev za ponovno razmatranje.

65 Slijedi da i tu zapreku vođenju postupka treba odbiti.

66 Kao četvrto, kada je riječ o zaprekama vođenju postupka koje je Ombudsman istaknuo u okviru svojeg odgovora na repliku i posebno u prilogu D 1, a koje nisu bile navedene u odgovoru na tužbu, one su nužno nedopuštene, s obzirom na to da su istaknute u stadiju odgovora na repliku, a ne odnose se na javni poredak, pa ih je trebalo istaknuti u stadiju odgovora na tužbu. Međutim, Ombudsman je zahtijevao i istaknuo te zapreke vođenju postupka tek u stadiju odgovora na repliku zbog informacija koje je saznao tek nakon što je tužitelj podnio repliku.

67 Slijedi da se odbijaju sve zapreke vođenju postupka koje je istaknuo Ombudsman.

B Meritum

i. Dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na poništenje

68 U potporu svojoj tužbi tužitelj ističe četiri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na zlouporabi postupka odabira, drugi tužbeni razlog temelji se na očitoj pogrešci u ocjeni, treći tužbeni razlog temelji se na povredi načela jednakog postupanja, dok se četvrti tužbeni razlog temelji na povredi načela dobre uprave.

69 Treba istaknuti da će se tužiteljevi zahtjevi ispitivati zajedno, kao što to i proizlazi iz tužbenih razloga koje je istaknuo, s obzirom na to da tužitelj o tom pitanju nije napravio nikakvu razliku.

(a) Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na zlouporabi postupka odabira

70 Tužitelj u potporu prvom tužbenom razlogu ističe četiri prigovora. On tvrdi da Ombudsman, kao prvo, prilikom ocjenjivanja kandidata uopće nije vodio računa o kriterijima predviđenim PNI-om, kao drugo, da je ocjenjivao kriterije odabira pomoću koeficijenata koji nisu bili predviđeni PNI-om, kao treće, da je proveo ocjenjivanje na temelju kriterija koji uopće nisu bili predviđeni PNI-om i, kao četvrto, priznao je da nije vodio računa o mišljenju savjetodavnog odbora koji je sam osnovao PNI-om te da je počinio nepravilnosti pri ocjenjivanju tužitelja.

71 Ponajprije treba zaključiti, kao što je to priznao i tužitelj tijekom rasprave u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud, da prvi tužbeni razlog, koji se temelji na „zlouporabi postupka odabira”, treba razumijevati kao da se temelji na „povredi postupka odabira”, što je primljeno na znanje u zapisniku s rasprave. Nadalje, u tom je okviru Ombudsman odgovorio na prvi tužbeni razlog koji je tužitelj istaknuo, slijedom čega tijekom rasprave nije istaknuo nikakvu primjedbu na to preinačenje koje je proveo Opći sud.

1. Prvi i drugi prigovor, koji se temelje na činjenici da Ombudsman, s jedne strane, prilikom ocjenjivanja kandidata uopće nije vodio računa o kriterijima koji su predviđeni PNI-om te je, s druge strane, ocijenio kriterije odabira pomoću koeficijenata koji nisu bili predviđeni PNI-om

72 Tužitelj u bitnome tvrdi da je, iako PNI u točki 6. sadržava dvanaest kriterija (vidjeti točku 3. ove presude), samo prvih osam uzeto u obzir. Stoga je, uzimajući u obzir samo osam od dvanaest navedenih kriterija, Ombudsman povrijedio PNI. Osim toga, Ombudsman je primijenio koeficijent ponderiranja za svaki od kriterija, iako to uopće nije bilo predviđeno PNI-om.

73 Treba podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, Ombudsman mora poštovati PNI koji je objavio, s obzirom na to da se takvim pozivom određuju uvjeti pristupa radnom mjestu o kojem je riječ. Funkcija je PNI-ja, s jedne strane, da dotične osobe u najtočnijoj mogućoj mjeri obavijesti o naravi uvjeta potrebnih za zapošljavanje na slobodno radno mjesto kako bi one mogle ocijeniti bi li podnijele prijavu i, s druge strane, da utvrdi zakonski okvir u kojem institucija namjerava provesti usporedno ispitivanje zasluga kandidata. Budući da je tijekom ispitivanja prijava uzeo u obzir uvjete koji nisu bili navedeni u PNI-ju, Ombudsman nije poštovao njegov zakonski okvir (vidjeti u tom smislu presudu od 11. veljače 1999., Leite Mateus/Komisija, T-21/98, EU:T:1999:28, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

74 U tom pogledu treba istaknuti da su u PNI-ju navedeni svi kriteriji koje je trebalo uzeti u obzir, kojih je dvanaest (vidjeti točku 3. ove presude), a da pritom nisu određeni ni koeficijent ponderiranja koji se dodjeljuje svakom od navedenih kriterija ni stadij u kojem te kriterije treba uzeti u obzir.

75 Međutim, Ombudsman ima široke diskrecijske ovlasti za vođenje svojih poslova. Prema tome, dopušteno mu je – kada, kao u ovom slučaju, PNI ne predviđa kriterije ocjenjivanja – odrediti te kriterije ili, ako PNI to ne predviđa, utvrditi stadij u kojem te kriterije treba uzeti u obzir (vidjeti u tom smislu presude od 26. veljače 1981., Authié/Komisija, 34/80, EU:C:1981:57, t. 14.; od 13. prosinca 1990., Gonzalez Holguera/Parlament, T-115/89, EU:T:1990:84, t. 53. i od 14. srpnja 1995., Pimley-Smith/Komisija, T-291/94, EU:T:1995:142, t. 48.).

76 U tom pogledu nesporno je da su savjetodavni odbor i Ombudsman ocjenjivali prijave u okviru druge etape, odnosno ocjene samih životopisa, s obzirom na osam sljedećih kriterija:

– „iskustvo u suradnji s institucijom, tijelom, agencijom ili uredom EU-a ili rad u okviru navedenog ili suradnja s uredom nacionalnog ombudsmana ili nekim drugim sličnim tijelom ili rad u okviru navedenog;

– dobro poznavanje europskih poslova, institucija i zakonodavstva;

– značajno iskustvo i dokaziv uspjeh u radu kao rukovodeći kadar u području koje je usporedivo s aktivnostima ureda;

– dobro razumijevanje Ombudsmanove uloge u okviru javne uprave;

– dokazano iskustvo u provedbi strateških promjena;

– poznavanje upravljanja proračunom i njegova planiranja;

– poznavanje modernih strategija i postupanja u području ljudskih resursa;

– poznavanje modernih strategija i postupanja u području informacijskih tehnologija.”

77 Nasuprot tomu, četiri posljednja kriterija navedena u točki 3. ove presude nisu uzeta u obzir u okviru druge etape, nego u okviru treće etape, odnosno tijekom razgovora samo s odabranim kandidatima.

78 Tužiteljev prigovor u dijelu u kojem prigovara da Ombudsman nije poštovao PNI jer je prilikom ispitivanja prijava na temelju životopisa kandidata uzeo u obzir samo osam kriterija ne može se prihvatiti.

79 Naime, kao što to proizlazi iz obavijesti od 13. svibnja 2015. i iz pobijane odluke, svi kriteriji navedeni u PNI-ju uzeti su u obzir tijekom postupka odabira i nijedan drugi kriterij osim onih navedenih u PNI-ju tijekom tog postupka nije uzet u obzir.

80 Činjenica da je prvih osam kriterija navedenih u točki 3. ove presude uzeto u obzir u okviru druge etape i da su četiri posljednja uzeta u obzir u okviru razgovora pripada u diskrecijske Ombudsmanove ovlasti, koji stoga može slobodno, u slučaju da to nije navedeno u PNI-ju, odrediti stadij u kojem ti kriteriji trebaju biti uzeti u obzir.

81 Nadalje, treba zaključiti da su četiri posljednje navedena kriterija – odnosno „izvrsne sposobnosti motiviranja, komunikacijske sposobnosti i sposobnosti suradnje s drugima (*networking*)”, „duboka predanost EU-u koji sluša građane”, „duboka predanost Ombudsmanovoj viziji i strategiji” i „sposobnost učinkovitog komuniciranja na engleskom i francuskom jeziku, [pri čemu je] poznavanje drugih jezika Unije prednost” – kriteriji koji se, naravno, prosuđuju tijekom razgovora.

82 Naime, u okviru razgovora Ombudsman može, s obzirom na postavljena pitanja i način na koji kandidati na njih odgovaraju, doći do saznanja, među ostalim, o njihovoj predanosti Uniji koja sluša građane ili Ombudsmanovoj viziji i strategiji kao i o sposobnosti komunikacije na engleskom, francuskom ili bilo kojem drugom jeziku Unije.

83 Osim toga, kada je riječ o tužiteljevu prigovoru o koeficijentu ponderiranja koji je primijenjen na različite kriterije – s obzirom na to da se prvih pet kriterija ocjenjivalo s 10, a posljednja tri s 5 – treba zaključiti da je, s obzirom na to da o tome nema navoda u PNI-ju, Ombudsman mogao slobodno na svoje kriterije primijeniti različite koeficijente ponderiranja, što je dio široke diskrecijske ovlasti koju mu priznaje sudska praksa (presuda od 16. svibnja 2013., Canga Fano/Vijeće, T-281/11 P, EU:T:2013:252, t. 123.; vidjeti također u tom smislu presudu od 19. travnja 1988., Santarelli/Komisija, 149/86, EU:C:1988:179, t. 10.).

84 Iz navedenog slijedi da tužitelj nije iznio nikakav dokaz ili navod kojim bi dokazao da je Ombudsman izrazio i najmanju volju da njegovu prijavu namjerno odbije u korist prijave kandidatkinje G. (vidjeti u tom smislu presudu od 25. svibnja 2000., Elkaïm i Mazuel/Komisija, T-173/99, EU:T:2000:142, t. 121.).

85 Stoga treba odbiti prvi i drugi tužiteljev prigovor.

2. Treći prigovor, koji se temelji na činjenici da je Ombudsman proveo ocjenu na temelju kriterija koji uopće nisu bili predviđeni PNI-om

86 Kao prvo, tužitelj prigovara da je Ombudsman zatražio od kandidata koji su sudjelovali u drugom krugu razgovora da dostave osobne preporuke, a taj zahtjev uopće nije bio naveden među kriterijima odabira.

87 U tom pogledu dovoljno je zaključiti da je taj prigovor bespredmetan, s obzirom na to da je tužitelj bio odbijen u stadiju koji prethodi razgovorima, tako da eventualno uzimanje u obzir preporuka nije u odnosu na njega moglo stvoriti štetne posljedice. Osim toga, kao što je to pojasnio Ombudsman tijekom rasprave odgovarajući na pitanje Općeg suda, taj je zahtjev postavljen samo kandidatkinji G. na kraju postupka zapošljavanja.

88 U svakom slučaju treba istaknuti da je sam tužitelj u svojem životopisu naveo imena osoba koje bi mogle preporučiti njegovu prijavu.

89 Kao drugo, tužitelj prigovara Ombudsmanu da je omogućio komparativnu prednost kandidatima koji su radili u institucijama koje su imale česte poslovne odnose s Ombudsmanom, iako se takav kriterij nije nalazio u PNI-ju.

90 Ombudsman je, naime, u pobijanoj odluci naveo:

„Dao sam također komparativnu prednost kandidatima koji su radili u institucijama koje imaju česte poslovne odnose s institucijom Europskog ombudsmana. Vi imate malo iskustva s Europskim ombudsmanom, dok su drugi kandidati imali mnogo više.”

91 U tom pogledu točno je da, kao što to tvrdi tužitelj, kriterij „čestih poslovnih odnosa s Ombudsmanom” kao takav ne postoji među kriterijima navedenima u PNI-ju.

92 Međutim, treba zaključiti da se taj kriterij može povezati s kriterijem „dobro razumijevanje Ombudsmanove uloge u okviru javne uprave”, kao što je to Ombudsman potvrdio odgovarajući na pitanje koje je postavio Opći sud.

93 Prema tome, osoba koja ima česte poslovne odnose s Ombudsmanom, naravno, bolje je obaviještena o zadacima i problematici koji su vezani uz tu funkciju od osobe koja radi u instituciji ili tijelu Unije koja s Ombudsmanom ima mnogo rjeđe ili gotovo nikakve profesionalne odnose.

94 Međutim, tužitelj nije mogao dokazati da je u okviru svojih aktivnosti na Sudu Europske unije imao česte poslovne odnose s Ombudsmanom.

95 On je samo, primjera radi, istaknuo tri predmeta za koja je znao dok je radio kao sudski savjetnik. Međutim, osim što saznanja o predmetima ne dokazuju učestalost poslovnih odnosa s Ombudsmanom, treba istaknuti, uostalom, da u prvom predmetu, u kojem je doneseno rješenje od 4. lipnja 2015., Mirelta Ingatlanhasznosító/Komisija i Ombudsman (C-576/14 P, neobjavljeno, EU:C:2015:370), kojim je žalba bila odbačena kao djelomično očito neosnovana i djelomično očito nedopuštena, žalba nije bila dostavljena Ombudsmanu. Kada je riječ o predmetima o kojima je odlučivao Opći sud – odnosno predmetima u kojima su doneseni presuda od 24. rujna 2008., M/Ombudsman (T-412/05, neobjavljena, EU:T:2008:397) i rješenje od 5. rujna 2006., O'Loughlin/Ombudsman i Irska (T-144/06, neobjavljeno, EU:T:2006:237) – oni su doneseni na Općem sudu, na kojem tužitelj nije izvršavao dužnost sudskog savjetnika. U svakom slučaju, kada je riječ o predmetu u kojem je doneseno rješenje od 5. rujna 2006., O'Loughlin/Ombudsman i Irska (T-144/06, neobjavljeno, EU:T:2006:237), kojim je Opći sud odbacio tužbu zbog nedopuštenosti i očite nenadležnosti, ni ono nije bilo dostavljeno Ombudsmanu. Osim toga, treba zaključiti da činjenica rada na spisima koji se odnose na Ombudsmana ne uključuje postojanje „učestalih poslovnih odnosa" s potonjim.

96 Ombudsman stoga nije počinio povredu postupka odabira kada je uzeo u obzir činjenicu rade li kandidati u institucijama koje s njim imaju učestale poslovne odnose.

97 Kao treće, tužitelj tvrdi da je u pobijanoj odluci Ombudsman povoljnije ocijenio kandidate na višim rukovodećim radnim mjestima od onih na nižim rukovodećim radnim mjestima.

98 Tužitelj Ombudsmanu prigovara da je u pobijanoj odluci smatrao sljedeće:

„Dao sam komparativnu prednost kandidatima koji su radili na višim rukovodećim radnim mjestima u odnosu na kandidate koji su radili na nižim rukovodećim radnim mjestima. Vi ste bili voditelj odjela, dok su određeni drugi kandidati bili na radnim mjestima direktora."

99 U tom pogledu treba zaključiti da radno mjesto glavnog tajnika Ombudsmana, koje je rukovoditeljsko radno mjesto najviše razine u uredu Ombudsmana, nesporno zahtijeva rukovoditeljske kvalitete, zbog čega nije pogrešno, kao što to ističe Ombudsman, pridati važnost kandidatima koji već rade na višim rukovodećim radnim mjestima.

100 U svakom slučaju, iz životopisa kandidatkinje G. proizlazi da je ona također bila voditeljica odjela i stoga nije izvršavala rukovodeće dužnosti, zbog čega taj kriterij nije primijenjen kao eliminatoran, nego u cilju ocjene kandidata.

101 Ombudsman stoga također nije počinio povredu postupka odabira kada je uzeo u obzir činjenicu da su kandidati izvršavali više rukovodeće dužnosti.

102 Kao četvrto, tužitelj prigovara da je Ombudsman u okviru razgovora uzeo u obzir kriterij „ukupnog dojma", koji nije bio naveden u PNI-ju.

103 U tom pogledu dovoljno je zaključiti da je taj prigovor bespredmetan, s obzirom na to da je tužitelj bio odbijen u stadiju koji prethodi razgovorima, tako da mu eventualno uzimanje u obzir „ukupnog dojma", do kojeg je došlo tek u stadiju razgovora, nije moglo nanijeti štetu.

104 U svakom slučaju, taj kriterij treba shvaćati kao sintezu učinka kandidata na temelju svih ostalih kriterija, a ne kao nov i neovisan kriterij.

105 Slijedi da treći prigovor treba u cijelosti odbiti kao djelomično bespredmetan i djelomično neosnovan.

3. Četvrti prigovor, koji se temelji na činjenici da je Ombudsman priznao da nije uzeo u obzir mišljenje savjetodavnog odbora koji je sam osnovao PNI-om te da je počinio nepravilnosti u ocjeni tužitelja

106 Tužitelj prigovara Ombudsmanu, kao prvo, da nije uzeo u obzir mišljenje savjetodavnog odbora koji je osnovao, s obzirom na to da nije znao poredak razvrstavanja kandidata u trenutku kada je osmero njih pozvao na razgovor, tako da je povrijedio svoju obvezu da uzme u obzir navedeno mišljenje, i, kao drugo, da je počinio nepravilnosti u ocjeni tužitelja.

107 Ombudsman je, naime, u pobijanoj odluci naveo:

„Putem voditelja mojeg ureda, [savjetodavni odbor] mi je nadalje proslijedio popis od 12 najboljih prijava razvrstanih abecednim redom […] Na temelju prijava za radno mjesto i istih osam kriterija koje je primijenio [savjetodavni odbor], odabrao sam osmero kandidata koje ću pozvati na razgovor 17. travnja 2015. te sam o svojem izboru elektroničkom poštom obavijestio voditelja svojeg ureda. Odabrao sam pozvati osmero kandidata jer me moja procjena navodi na stav da ostali kandidati na popisu ne ispunjavaju sve kvalitete potrebne kako bi ih se zaposlilo na slobodno radno mjesto. Želim istaknuti da je moja komparativna ocjena provedena neovisno o bilješkama i razvrstavanju kandidata kako ih je utvrdio [savjetodavni odbor]. Ne smatram da sam prilikom odabira kandidata koje želim primiti na razgovor obvezan tim razvrstavanjem kandidata.”

108 Iz ovog odgovora jasno proizlazi da je Ombudsman svoju odluku utemeljio na vlastitim ocjenama dvanaestero kandidata koje je predložio savjetodavni odbor, koji su na popisu poredani abecednim redom, a ne na temelju ocjena koje je svakom od tih dvanaestero kandidata dodijelio ni na temelju razvrstavanja koje je utvrdio taj odbor.

109 Ombudsman je u svojem odgovoru na tužbu naznačio da je „zapravo” postupio sukladno mišljenju savjetodavnog odbora i naveo da je „donio odluku jednostavno potvrdivši popis koji je utvrđen na temelju zasluga”.

110 U tom pogledu treba podsjetiti da je – kada institucija, tijelo, ured ili agencija u vlastitim okvirima osniva savjetodavni odbor kako bi pribavila, radi imenovanja na određena radna mjesta, mišljenje o sposobnostima i znanjima kandidata – cilj te mjere osigurati da ta institucija, tijelo, ured ili agencija u svojstvu TZI-ja ima što bolju osnovu za provedbu komparativnog ispitivanja zasluga kandidata. Iz toga proizlazi da mišljenje koje je iznio savjetodavni odbor u obliku preporuke za razgovor, ako taj odbor stvarno iznese takvu preporuku, treba biti jedan od elemenata koje je TZI dužan uzeti u obzir prilikom donošenja vlastite ocjene zasluga dužnosnika, čak i ako smatra da od njega treba odstupiti (vidjeti u tom smislu presude od 9. srpnja 1987., Hochbaum i Rawes/Komisija, 44/85, 77/85, 294/85 i 295/85, EU:C:1987:348, t. 16. i 17.; od 30. siječnja 1992., Schönherr/GSO, T-25/90, EU:T:1992:8, t. 27. i 28. i od 18. rujna 2003., Pappas/Odbor regija, T-73/01, EU:T:2003:237, t. 60.).

111 Tijekom rasprave u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud Ombudsman je priznao da je, protivno onomu što je navedeno u elektroničkoj pošti od 10. travnja 2015. kojom je tužitelj obaviješten da je savjetodavni odbor odlučio ne preporučiti ga za razgovor, savjetodavni odbor, naprotiv, odabrao dvanaestero kandidata, među kojima i tužitelja, radi poziva na razgovor. Ombudsman dodaje da je on sam odlučio na razgovor pozvati samo osmero od tih dvanaestero kandidata, među kojima je i kandidatkinja G., isključujući tužitelja. Ombudsman je, međutim, naveo da se radilo o nemaru.

112 U ovom je slučaju nesporno da je u točki 7. PNI-ja predviđeno da savjetodavni odbor pomaže Ombudsmanu, predlaže mu popis kandidata koje se može pozvati na razgovor i može preporučiti ograničavanje tog brojarazgovor. Također je predviđeno da Ombudsman može odlučiti pozvati na razgovor samo određene kandidate s popisa koji je predložio savjetodavni odbor.

113 Isto je tako nesporno da je Ombudsman u ovom slučaju pozvao na razgovor osmero od dvanaestero kandidata koje je predložio savjetodavni odbor a da u trenutku slanja poziva nije imao saznanja o ocjenama i zaslugama koje je svakomu od kandidata dodijelio taj odbor, s obzirom na to da je znao samo da su navedeni kandidati poredani abecednim redom. Iz činjenica, međutim, proizlazi da je Ombudsman pozvao sedmero kandidata koje je preporučio savjetodavni odbor. Nasuprot tomu, osmi kandidat kojeg je Ombudsman pozvao nalazio se na devetom mjestu, jednako kao i tužitelj. Ni osmi kandidat s popisa prema zaslugama koji je utvrdio savjetodavni odbor ni tužitelj nisu pozvani na razgovor.

114 Proizlazi da je Ombudsman slijedio mišljenje savjetodavnog odbora jer je na razgovor pozvao samo kandidate koje je taj odbor predložio na popisu abecednim redom koji mu je dostavljen 9. travnja 2015. Međutim, budući da nije pozvao osmog kandidata prema zaslugama na popisu savjetodavnog odbora, nego devetog na tom popisu, Ombudsman nije slijedio mišljenje savjetodavnog odbora.

115 Kao prvo, treba zaključiti da je Ombudsman naveo da je za raspored doznao tek nakon što je pozvao osmero kandidata koje je odabrao za razgovor. Tu tvrdnju tužitelj nije osporavao, zbog toga što je Ombudsman na razgovor pozvao samo kandidate koji se nalaze na popisu koji je utvrdio savjetodavni odbor. Slijedi da Ombudsman nije odstupio od abecednog popisa.

116 Kao drugo, treba istaknuti da sam Ombudsman tvrdi da je jednostavno samo potvrdio popis utvrđen prema zaslugama.

117 Stoga je potrebno utvrditi je li u okolnostima ovog slučaja, odstupajući od razvrstavanja prema zaslugama iz mišljenja savjetodavnog odbora, Ombudsman počinio pogrešku koja bi učinila postupak nevaljanim na način da nanese štetu tužitelju.

118 Treba zaključiti da je, zbog potpuno savjetodavne naravi mišljenja, Ombudsman mogao odstupiti od njega, s obzirom na to da se pozvao na razlog zbog kojeg je odlučio slijediti drukčiji poredak od onoga koji je utvrdio savjetodavni odbor (vidjeti sudsku praksu navedenu u točki 110. ove presude).

119 U tom pogledu Ombudsman je uzeo u obzir prijave prvih sedmero kandidata na popisu koji je prema zaslugama utvrdio savjetodavni odbor, ali na razgovor nije pozvao osmog kandidata kojeg je taj odbor predložio, nego onoga koji se nalazio na devetom mjestu, s obzirom na to da se primjećuje da Ombudsman tog datuma nije imao saznanja o poretku prema zaslugama.

120 U pobijanoj odluci Ombudsman je objasnio da je odabrao pozvati samo osmero kandidata jer ga je njegova procjena navela na stav da ostali kandidati na popisu ne ispunjavaju sve kvalitete potrebne kako bi ih se zaposlilo na slobodno radno mjesto.

121 Treba zaključiti da je Ombudsman na razgovor pozvao samo kandidate koji se nalaze na popisu koji je utvrdio savjetodavni odbor. Osim toga, s obzirom na postupak predviđen PNI-om (vidjeti točku 112. ove presude), Ombudsman nije bio obvezan samo potvrditi popis koji je utvrđen po zaslugama i nije bilo nepravilno ne pozvati kandidate navedene na popisu koji, prema Ombudsmanu, ne ispunjavaju kvalitete koje se zahtijevaju za zapošljavanje na slobodno radno mjesto.

122 Slijedi da, iako Ombudsman nije uzeo u obzir poredak koji je utvrdio savjetodavni odbor, taj zaključak ne može dovesti do poništenja pobijane odluke.

123 Naime, čak i da je Ombudsman slijedio poredak razvrstavanja prema popisu koji je utvrdio navedeni odbor, na razgovor bi bio pozvan kandidat koji je bio razvrstan na osmo mjesto, a ne tužitelj niti kandidat koji je, kao i tužitelj, bio razvrstan kao deveti na popisu.

124 S obzirom na prethodno navedeno, četvrti prigovor, kao i prvi tužbeni razlog u cijelosti, treba odbiti.

(b) Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogrešci u ocjeni

125 Tužitelj tvrdi, kao prvo, da je Ombudsman na arbitraran način ispitao njegov životopis, zbog toga što je u trenutku kada je postao kandidat bio sudski savjetnik, a ne voditelj odjela. Ombudsman je stoga počinio očitu pogrešku u ocjeni.

126 U tom pogledu dostatno je istaknuti da je Ombudsman u pobijanoj odluci samo podsjetio da je tužitelj bio „voditelj odjela", a ne „direktor", kao ostali kandidati. Ombudsman, nasuprot tomu, nije tvrdio da je tužitelj u trenutku prijave bio na radnom mjestu sudskog savjetnika.

127 Slijedi da je taj prigovor činjenično neutemeljen.

128 Nadalje, s jedne strane, kao što to proizlazi iz tužiteljeva životopisa, točno je da je on tijekom svoje karijere bio „voditelj odjela".

129 S druge strane, kada je riječ o dužnostima sudskog savjetnika u kabinetu predsjednika Suda, iz tužiteljeva životopisa proizlazi da su njegove dužnosti u okviru tog kabineta bile „praćenje postupovnih pitanja, priprema dodjele novih predmeta, praćenje sudske prakse velikog vijeća, praćenje upravne aktivnosti institucije i sudjelovanje u odborima u ime predsjednika". Kada je riječ o tužiteljevu izvješću o ocjeni od 27. ožujka 2015., u njemu je kao opis dužnosti koje odgovaraju radnom mjestu tog dužnosnika sadržano sljedeće: „Sudski savjetnik (zadužen posebno za administrativne poslove, praćenje postupovnih pitanja do dodjele predmeta i sudske prakse velikog vijeća)".

130 Slijedi da Ombudsman u tom pogledu nije počinio nijednu očitu pogrešku u ocjeni.

131 Tužitelj tvrdi, kao drugo, da je ocjena koju je dobio na temelju kriterija u vezi s ocjenom dobrog poznavanja poslova, institucije i zakonodavstva Unije trebala biti znatno viša od one kojom je ocijenjena kandidatkinja G.

132 U tom pogledu treba podsjetiti na to da je, prema ustaljenoj sudskoj praksi, na TZI-ju da ocijeni je li kandidat ispunio pretpostavke iz obavijesti o slobodnom radnom mjestu i ta ocjena može biti dovedena u pitanje samo u slučaju očite pogreške. Slijedom toga, Opći sud ne može zamijeniti TZI u nadzoru njegove ocjene profesionalnih sposobnosti kandidata, nego može samo utvrditi očitu pogrešku u ocjeni (presuda od 13. prosinca 1990., Kalavros/Sud Europske unije, T-160/89 i T-161/89, EU:T:1990:86, t. 29.; vidjeti u tom smislu presudu od 30. svibnja 1984., Picciolo/Parlament, 111/83, EU:C:1984:200, t. 16.).

133 Ponajprije, iz PNI-ja proizlazi da su dužnosti glavnog tajnika ovako definirane:

„Glavni tajnik zadužen je za općenito upravljanje uredom i provedbu strategije ombudsmana. On/ona izravno odgovara ombudsmanu i vodi njegov upravljački tim. On/ona blisko surađuje s kabinetom ombudsmana i zastupa ga prema van."

134 Kada je riječ o „dobrom poznavanju poslova, institucija i zakonodavstva Unije", treba zaključiti da iz životopisa kandidatkinje G. proizlazi da je, osim različitih aktivnosti kao novinarka, obavljala različite dužnosti u okviru Komisije, kao što su glasnogovornica člana Komisije zaduženog za zdravlje i zaštitu potrošača (1999. – 2004.), savjetnica za komunikacijsku strategiju potpredsjednika Komisije

(2004. – 2006.), asistentica glavnog direktora glavne uprave (GU) Komisije za komunikaciju (2006. – 2007.), voditeljica odjela za ljudske resurse i informacijske tehnologije u okviru GU-a Komisije za pravosuđe (2007. – 2011.) i voditeljica odjela glavnog direktora za pomorstvo i ribarsku industriju (od 2011.).

135 Uzimajući u obzir različita iskustva stečena u različitim Komisijinim službama, treba zaključiti da savjetodavni odbor nije počinio očitu pogrešku u ocjeni kada je kandidatkinji G. dodijelio vrlo visoku ocjenu. Činjenica da ona nema diplomu pravnog studija, s obzirom na njezino raznoliko iskustvo, ne dokazuje da je savjetodavni odbor počinio očitu pogrešku u ocjeni.

136 Osim toga, „dobro poznavanje poslova, institucija i zakonodavstva (Unije)" ne treba ispitivati neovisno, nego s obzirom na dužnosti opisane u PNI-ju, koje su usmjerene na Ombudsmanovu strategiju i vođenje njegova tima, tako da treba smatrati da traženi kandidat ne treba biti specijalist za pravo Unije, nego osoba koja je radila na različitim radnim mjestima u različitim sektorima djelatnosti.

137 Kada je riječ o tužiteljevu prigovoru prema kojem Ombudsman nije mogao smatrati da tužitelj nema „nikakvo praktično iskustvo u upravljanju ljudskim resursima", treba istaknuti da je Ombudsman u pobijanoj odluci napisao:

„Također sam komparativnu prednost dao kandidatima koji imaju praktično iskustvo s ljudskim resursima, osobito kroz provedbu restrukturiranja organizacijskih jedinica. Dok određeni kandidati imaju veliko iskustvo u tom području, vi ga nemate."

138 Ombudsman je stoga smatrao da, za razliku od ostalih kandidata, tužitelj ne raspolaže velikim praktičnim iskustvom u području upravljanja ljudskim resursima, posebno u području restrukturiranja, a ne, kao što to tvrdi tužitelj, da nije imao nikakvo iskustvo u tom području.

139 Međutim, tužitelj uopće nije tvrdio da je stekao iskustvo u području restrukturiranja, tako da taj prigovor treba odbiti.

140 Nadalje, tužitelj tvrdi da su se osobito njegove dužnosti voditelja odjela „Prava prema Pravilniku, socijalna i zdravstvena pitanja, uvjeti rada" nesumnjivo odnosile na upravljanje ljudskim resursima.

141 U tom pogledu iz tužiteljeva životopisa proizlazi da njegove glavne aktivnosti i dužnosti obuhvaćaju „upravljanje pravima osoblja Suda koja proizlaze iz Pravilnika o osoblju, koordinaciju socijalnih aktivnosti, upravni nadzor nad zdravstvenom službom", „upravljanje pravima članova institucije koja proizlaze iz Statuta Suda i sustavom prihoda članova" te uloge „predsjednika pripremnog odbora za socijalna pitanja pri [kolegiju voditelja administracije] (do 2013.), „bivšeg predsjednika upravnog odbora višenamjenskog Centra za predškolsku djecu", „predsjednika [upravnog odbora zdravstvenog osiguranja]" i „zamjenskog člana odbora za Pravilnik".

142 Iako te aktivnosti doista imaju veze s „upravljanjem ljudskim resursima", one se, međutim, ne odnose izravno na strategije ili organizaciju različitih ljudskih resursa, a osobito ne na provedbu restrukturiranja organizacijskih jedinica.

143 Kada je riječ o činjenici da se dužnosti sudskog savjetnika u okviru kabineta predsjednika Suda, „osim onih koje su povezane sa sudskom aktivnošću Suda, protežu uglavnom na nadzor u ime predsjednika Suda djelovanja sudske uprave, što obuhvaća pitanja osoblja (uključujući pitanja smanjenja broja osoblja), pripremu proračuna, informatičku organizaciju Suda, infrastrukture i, općenitije, ukupno funkcioniranje uprave", treba zaključiti da se ukupnost tih aktivnosti ne pojavljuje u tužiteljevu životopisu, koji je, kao što je to već navedeno u točki 129. ove presude, samo spomenuo praćenje postupovnih pitanja, pripremu dodjele novih predmeta, praćenje sudske prakse velikog vijeća, praćenje upravne aktivnosti institucije i sudjelovanje u odborima u ime predsjednika Suda. One se također ne pojavljuju u izvješćima o ocjeni izrađenima 17. ožujka 2015. (razdoblja od 1. siječnja 2012. do

31. prosinca 2012. i od 1. siječnja 2013. do 31. prosinca 2013.) i 27. ožujka 2015. (razdoblje od 1. siječnja 2014. do 31. prosinca 2014.). U prvim dvama izvješćima tužiteljeve opisane dužnosti su „voditelj odjela ‚Prava prema Pravilniku, socijalna i zdravstvena pitanja, uvjeti rada'", a u posljednjem izvješću „sudski savjetnik (zadužen posebno za administrativne poslove, praćenje postupovnih pitanja do dodjele predmeta te dodatno i sudske prakse velikog vijeća)".

144 Slijedi da se Ombudsmanu ne može prigovoriti da je počinio očitu pogrešku u ocjeni.

145 Konačno, tužitelj prigovara Ombudsmanu da je smatrao da su njegova znanja i iskustvo u području informacijskih tehnologija zastarjeli.

146 Ombudsman je u pobijanoj odluci naveo:

„Dao sam komparativnu prednost kandidatima koji imaju svježe iskustvo u području informatike tijekom posljednjih deset godina (to je područje koje je u stalnoj evoluciji i u kojem je razvoj brz te bi starije iskustvo bilo manje važno u okviru aktualnih izazova). Vi nemate iskustvo u području informatike u posljednjih deset godina te je iskustvo koje ste u području informatike stekli u daljoj prošlosti manje važno za aktualne potrebe moje institucije."

147 Iako se tužitelj pozvao na različite edukacije koje je pratio na Sudu, ne osporava činjenicu da su se njegove dužnosti odnosile na informacijske tehnologije od 1981. do 2007.

148 U tom pogledu, s jedne strane, ne može se osporiti da je razvoj u području informatike ekstremno brz, tako da je davno stečeno iskustvo manje važno od onoga stečenog nedavno.

149 S druge strane, iako tužitelj smatra da se njegovo iskustvo proteže do 2007., treba zaključiti da se aktivnost sudskog savjetnika suca Službeničkog suda od 2005. do 2007. ne može smatrati sudjelovanjem u provedbi informacijskih tehnologija.

150 Ombudsman stoga nije počinio očitu pogrešku u ocjeni kada je smatrao da je tužiteljevo iskustvo u području informacijskih tehnologija zastarjelo i manje važno od novostečenih iskustava.

151 Iz svih prethodno navedenih razmatranja proizlazi da drugi tužbeni razlog treba odbiti.

(c) Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela jednakog postupanja

152 Kao prvo, tužitelj prigovara Ombudsmanu da je preporuke koje je svaki od kandidata dostavio ocijenio arbitrarno i na temelju zlouporabe postupka koji je sam propisao u PNI-ju. Budući da su preporuke uzete u obzir samo kod troje kandidata koji su pozvani na zadnji razgovor, Ombudsman je povrijedio načelo jednakog postupanja.

153 Kao što je to navedeno u točki 75. ove presude, Ombudsman ima široke diskrecijske ovlasti za vođenje svojih poslova, tako da je – kao u ovom slučaju, kada PNI ne navodi metodu uzimanja u obzir bilo kojeg od kriterija za ocjenjivanje – na Ombudsmanu da ih utvrdi (vidjeti u tom smislu presude od 13. prosinca 1990., Gonzalez Holguera/Parlament, T-115/89, EU:T:1990:84, t. 53. i od 14. srpnja 1995., Pimley-Smith/Komisija, T-291/94, EU:T:1995:142, t. 48.).

154 Treba istaknuti da je, kao što je to pojasnio Ombudsman tijekom rasprave odgovarajući na pitanje Općeg suda, obveza podnošenja preporuka određena samo u odnosu na kandidatkinju G. na kraju postupka zapošljavanja.

155 Stoga je u svakom slučaju dostatno zaključiti da je taj prigovor bespredmetan, s obzirom na to da je tužitelj bio odbijen u stadiju koji prethodi razgovorima, tako da mu eventualno uzimanje u obzir preporuka nije moglo nanijeti štetu (vidjeti točku 87. ove presude).

156 Kao drugo, tužitelj prigovara Ombudsmanu da je povrijedio načelo jednakog postupanja jer je izmijenio kriterije odabira tijekom postupka odabira, povrijedivši time okvir koji je sam odredio. Tako je kriterij koji se odnosi na „dobro poznavanje europskih poslova, institucija i zakonodavstva" neobjektivno ispitan, dok je onaj koji se odnosi na „poznavanje drugih službenih jezika Unije" ispitan samo u pogledu osmero kandidata koji su bili pozvani na razgovor.

157 Treba zaključiti da se ta dva prigovora preklapaju s prvim dvama prigovorima u okviru prvog tužbenog razloga, tako da ih treba odbiti zbog istih razloga kao što su to oni navedeni u točkama 73. do 83. i 131. do 136. ove presude.

158 Kada je posebno riječ o prigovoru koji se tiče kriterija koji se odnosi na „dobro poznavanje europskih poslova, institucija i zakonodavstva", koji je Ombudsman neobjektivno ispitao, također treba zaključiti da tužitelj u svakom slučaju nije naveo razloge zbog kojih je taj kriterij bio neobjektivno ispitan, tako da ga – u dijelu u kojem se taj prigovor ne preklapa s drugim prigovorima na koje se tužitelj pozvao i na koje je Opći sud odgovorio u okviru prethodno ispitanih tužbenih razloga – treba odbaciti kao nedopušten. Naime, samo navođenje tog prigovora ne omogućuje Općem sudu da utvrdi njegovu stvarnu narav.

159 Iz svih prethodno navedenih razmatranja proizlazi da treći tužbeni razlog treba odbiti.

(d) Četvrti tužbeni razlog koji se temelji na povredi načela dobre uprave

160 U okviru ovog tužbenog razloga, tužitelj ističe dva prigovora.

161 Treba podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, načelo dobre uprave nameće nadležnim tijelima pravilnu primjenu propisa (presude od 14. lipnja 1988., Christianos/Sud Europske unije, 33/87, EU:C:1988:300, t. 23. i od 18. rujna 2008., Angé Serrano i dr./Parlament, T-47/05, EU:T:2008:384, t. 159.).

162 Kao prvo, tužitelj prigovara da ga je Ombudsman isključio iz stadija razgovora bez ikakva obrazloženja, čak iako zahtjev za ponovno razmatranje treba biti obrazložen i podnesen u kratkom roku, te ga je tako spriječio da učinkovito podnese žalbu u upravnom postupku. Ombudsman je stoga povrijedio načelo dobre uprave.

163 U tom pogledu treba zaključiti da, iako je Ombudsman samo obavijestio tužitelja o činjenici da, unatoč svojim zaslugama, nije pozvan na razgovore, potonji nije zatražio od Ombudsmana detaljnija objašnjenja kako bi mogao podnijeti zahtjev za ponovno razmatranje.

164 U tim se okolnostima tužitelj ne može žaliti na lošu upravu, s obzirom na to da je on sam propustio zatražiti detaljnija objašnjenja te, u očekivanju zatraženih objašnjenja, nije zahtijevao produljenje roka za podnošenje zahtjeva za ponovno razmatranje.

165 Kao drugo, tužitelj prigovara da mu je Ombudsman dostavio neprecizne, nedosljedne i netočne informacije.

166 S obzirom na to, točno je da je Ombudsman u pobijanoj odluci doista priznao da su određene informacije koje su dane tužitelju bile pogrešne ili neprecizne, tako da je moguće da su ga potaknule na to da podnese žalbu.

167 Međutim, treba zaključiti da te nepreciznosti ne mogu pobijanu odluku učiniti nezakonitom, s obzirom na to da je ispravak proveden upravo u stadiju odgovora na tužiteljeve žalbe (vidjeti u tom smislu presudu od 25. svibnja 2000., Elkaïm i Mazuel/Komisija, T-173/99, EU:T:2000:142, t. 103.).

168 Stoga valja odbiti četvrti tužbeni razlog.

169 Slijedi da te zahtjeve za poništenje pobijane odluke treba odbiti a da nije potrebno uzeti u obzir prilog D 1 odgovoru na repliku. Stoga treba obustaviti postupak povodom tužiteljeva zahtjeva od 7. travnja 2017., navedenog u točki 37. ove presude.

2. Dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete

170 Tužitelj tvrdi da mu je pobijanom odlukom prouzročena imovinska i neimovinska šteta.

171 Sukladno ustaljenoj sudskoj praksi, ako je dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete usko povezan s dijelom tužbenog zahtjeva koji se odnosi na poništenje, odbacivanje potonjeg kao nedopuštenog ili njegovo odbijanje kao neosnovanog povlači također i odbijanje dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete (vidjeti presudu od 30. rujna 2003., Martínez Valls/Parlament, T-214/02, EU:T:2003:254, t. 43. i navedenu sudsku praksu).

172 U ovom slučaju, budući da postoji uska veza između dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na poništenje i dijela koji se odnosi na naknadu štete i da su dijelovi zahtjeva koji se odnose na poništenje odbijeni, slijedi da dijelove zahtjeva koji se odnose na naknadu štete također treba odbiti.

173 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da tužbu treba u cijelosti odbiti.

Troškovi

174 U skladu s člankom 134. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Međutim, sukladno članku 135. stavku 1. Poslovnika, Opći sud može odlučiti da, ako to zahtijeva pravičnost, stranka koja ne uspije u postupku snosi, osim vlastitih troškova, samo dio troškova druge stranke odnosno da uopće nije dužna snositi troškove po toj osnovi.

175 U okolnostima ovog slučaja Opći sud, s jedne strane, ističe da je Ombudsman postupio nemarno, što je i sam priznao, jer je tužitelju pogrešno naveo da njegova prijava nije preporučena za pozivanje na razgovor i, s druge strane, smatra da Ombudsman nije tužitelju pojasnio detaljne razloge zbog kojih nije slijedio popis kandidata koji je utvrđen prema zaslugama, a koji mu je podnio savjetodavni odbor koji je sam osnovao.

176 U tim okolnostima za ovaj se postupak može smatrati da ga je jednim dijelom potaknulo Ombudsmanovo postupanje.

177 Takve okolnosti predstavljaju razlog pravičnosti koji opravdava da svaka stranka snosi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Costasu Popotasu i Europskom ombudsmanu nalaže se snošenje vlastitih troškova.

Collins Kancheva Barents

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 22. ožujka 2018.

Potpisi